

ONZE MILITAIRES

Met de mobilisatie werd er te 's-Gravenhage een Landweer Schaak- en Damclub opgericht, waarbij direct een 40 leden toetraden. Deze week heeft genoemde club een simultaan-seance gehouden met den bekenden heer Te Kolsté als simultaanspeler. (foto Hijmans).

„Binnen een paar maanden zouden we gaan trouwen en ik had daarom mijn kosthuis al opgezegd. Meubelen behoefde ik niet te koopen, want de weduwe zat goed in d'r spulletjes. Het was een aardig klein huisje, waar ze woonde. en ik dacht er met blijdschap aan, dat dit alles spoedig mijn eigendom zou wezen.

„Enfin, de tijd ging zoo ongemerkt snel voorbij en eindelijk teekenden we aan. Ik was bijzonder in m'n knollentuin. Iederen dag was ik bij mijn bruid in den winkel, dronk er thee en bleef er 's middags eten. Ik had al zoo'n idee alsof ik een getrouwd man was.

„Maar op een dag had mijn bruid het erg druk in den winkel en zat ik alleen in het achterkamertje mijn pijp te rooken. Er stond in die kamer een soort latafel waar verschillende winkelboeken in lagen. Nou ik toch binnenkort eigenaar van 't zaakje worden zou, was het niet kwaad eens te zien wat er wel in verdiend werd. Dat viel verbazend mee. Maar terwijl ik daar zoo in die boeken aan 't snuffelen was, kwam me iets onder de oogen wat ik eerst niet begreep, maar wat me daarna een rilling bezorgde.

De oude man zweeg een oogenblik, de wenkbrauwen hoog opgetrokken keek hij met een afwezigen blik van zijn leeg glas naar de flesch met oude klare.

„Wel Jansen, vertel verder,” zei ik. „wat was dat voor vreeselijks dat je ontdekte?”

„M'neer”, antwoordde Jansen met een snik in zijn stem. „'t was een lijst — een lijst van werkzaamheden. Eerst dacht ik dat ze voor den loopjongen waren, maar ze waren voor een heel ander persoon. Ik herinner me den inhoud zoo goed hé, alsof ik hem nog voor me zie. De lijst luidde als volgt:

- 5 uur : opstaan en vuur aanmaken.
- 5.30 „ : een kop thee bij me brengen.
- 6 „ : in den winkel den vloer aanvegen.
- 6.30 „ : blinden inhalen en den winkel openzetten.
- 7—8 „ : kranten rondbrengen.
- 8 „ : brood eten.
- 8.30 „ : in den winkel helpen tot één uur.
- 1 „ : aardappelen schillen.
- 1.30 „ : In den winkel tot drie uur.
- 3 „ : middageten.
- 3.30 „ : thee zetten en mij een kopje brengen.
- 5—7 „ : kranten rondbrengen.
- 7.30 „ : afrekenen.
- 10 „ : winkel sluiten.

N. B. Hierdoor iedere week zes gulden uitgespaard van den loopjongen en bovendien man's hulp.

„Nu heeren, je kunt je zeker mijn toestand wel voorstellen. In plaats van te verbeteren, was ik op 't punt mijn leven lang in slavernij te gaan. Ik zat er over te denken op welke wijze ik mijn mannelijke waardigheid het best zou kunnen handhaven, maar onderwijl danste de beeltenis van mijn imposante bruid met haar ontzaglijken mond en breede kin mij voor de oogen en maakte me bijna gek. Ik was zoo overstuurd dat ik nauwelijks tijd had de boeken weer in de lade te bergen, toen mijn aanstaande de kamer weer binnen-trad.

„Ze was dien dag erg lief tegen me en had mijn lievelings-kostje, zuurkool met spek, voor me gereed gemaakt. Het

Ds. J. G. BRUINING.

De vorige week werd er door twee predikanten een jubileum gevierd. Ds. BRUINING te Middelharnis herdacht het feit, dat hij vóór 40 jaar tot predikant werd benoemd, terwijl Ds. VAN KREVELEN zijn 25-jarige ambtsvervulling als zoodanig te Lichtevoorde herdacht.

Ds. D. v. KREVELEN.

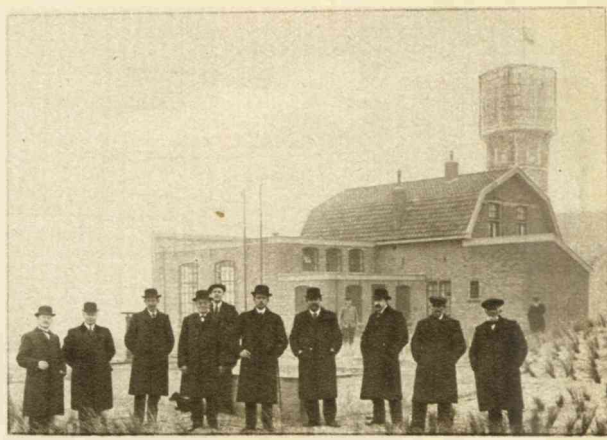
smaakte me echter niemendal. Ik dacht maar steeds aan die lijst. Ik had het graag afgemaakt, maar dat ging zoo gemakkelijk maar niet. De volgende week zouden we trouwen. In mijn wanhoop besloot ik onmiddellijk te vluchten.

„Ik zei mijn kosthuis op en vertrok naar Amsterdam.

EEN NIEUWE BRANDSPUIT VOOR DEN HAAG.

De nieuwe „Benz-Gaggenau” benzine-motorbrandspuit, die door de Gemeente 's-Gravenhage is aangekocht en de vorige week beproefd.

WATERLEIDING TE EGMOND AAN ZEE.

Maandag j.l. had te Egmond aan Zee de opening plaats van de waterleiding. Voor deze badplaats is de moderne watervoorziening een groote aanwinst, die niet alleen gewaardeerd zal worden door de geregelde bezoekers, doch er zeker toe zal bijdragen het aantal badgasten te vermeerderen. Bovenstaande afbeelding stelt voor den gemeenteraad, met adviseur en Directeur der waterleiding op den openingsdag op het terrein der waterleiding met op den achtergrond den sierlijken op een hoog duin staanden watertoren. V. l. n. r. raadslid G. de Groot, Directeur. J. Blaau-boer, adviseur A. J. Lafaber uit Bussum, wethouder G. E. A. van Hall burgemeester C. J. Eyma, wethouder H. Conijn, gemeentesecretaris W. G. Noorman v. d. Dussen, raadsleden R. Gul en A. Zwaan.

Ik heb gelukkig sedert niets meer van de weduwe Wiggers gehoord.

Jansen zweeg en dronk naderhand zijn inmiddels weer volgeschonken glaasje leeg.

„En daar heb je nou mijn liefdesroman, heeren,” ging onze looper voort. „Je begrijpt dat ik voorgoed van mijn trouwlustige bui genezen was. Een ezel stoot zich geen tweemaal aan eenzelfde steen, en daarom heb ik altijd medelijden met jongelui die nog groen genoeg zijn om te denken dat de vrouwen maar uit pure liefhebberij met hen trouwen. Wel zeker! Dat vrouwenvolk is allemaal met één sop overgoten.”

Deze onomwonden critiek op het schoone geslacht van onzen ouden kantoorfrik lokte onder ons, erkende bewonderaars ervan, opnieuw een bulderend gelach uit.

Jansen echter liet zich niet uit het veld slaan en met zijn blik op mij gericht, riep hij uit, terwijl hij opstond: „Ik geloof niet, dat mijn lotgevallen u zullen afschrikken. meneer! Och, een mensch ziet zijn ongeluk pas, als hij er in zit. Enfin, ik hoop dat je je ziel in lijdzaamheid mag bezitten.”

„Nou, dank je wel, Jansen, voor je welgemeenden wensch,” antwoordde ik vroolijk. „Als ik je raad en voorbeeld niet navolg, komt het omdat ik de lijst nog niet gevonden heb. Overigens ben ik niets bezorgd voor mijn ongeluk.”

De oude Jansen zuchtte diep; toen keek hij naar de flesch of er nog oude klare in was en ziende dat hij alle hoop op een laatste hartsversterking moest laten varen, veegde hij zijn mond nog eens met den harigen bovenkant van zijn hand af en liep heen, hoofdschuddend over de roekeloosheid der jeugd of misschien ook over de teleurstelling die hij bij zijn huwelijksplannen ondervonden had.

OM DER WILLE VAN EEN VROUW

(SLOT).

an af dien dag waren de avonden niet eenzaam meer voor Simon Abbyshaw, en toen de winter kwam, klonken er weer tal van vroolijke stemmen in de gelagkamer van „De Korenschoof”. Vroolijk blonk 's avonds het licht door de vensters van de gelagkamer en scheen den reizigers, die met de diligence den heuvel kwamen afrijden, aanlokkelijk en uitnoodigend tegen.

„Het is naar Nancy, dat ze komen zien,” zeiden de betweters in het dorp. „Hij deed een verstandigen streek, die Simon Abbyshaw, toen hij Nancy trouwde. Het was een opkomst voor „De Korenschoof”.

In één ding bracht de komst van Nancy geen verandering! Simon sprak er nooit over tegen zijn vrouw, het zou haar maar verontrusten, doch iederen nacht als hij de herberg sloot, wandelde hij naar het grasperk aan het brugje om zijn ouden vriend te groeten; en als hij soms 's avonds van het dorp huiswaarts keerde, keek hij altijd op naar de galg, waaraan nog slechts de ledige kettingen hingen, en zei: „Goeden nacht, boer Hayes!”

Doordat er steeds meer bezoek kwam in de herberg, werd deze gewoonte van den waard spoedig bekend, en ofschoon niemand er ooit een woord tegen hem over sprak, prees men toch Simon's afhankelijkheid aan zijn ouden dooden vriend.

De houtblokken lagen hoog opgestapeld onder de groote wijde schouw in de gelagkamer. Het was kouder nog dan den vorigen winter; de wegen waren zoo mogelijk nog

harder en het ijs was dikker in den vijver. De wind gierde door den schoorsteen en meermalen gedurende het laatste uur was Nancy Abbyshaw naar buiten gegaan in de duisternis, om te luisteren naar een haar bekenden voetstap.

„Is Simon niet thuis?” vroeg er een klant.

„Nee, hij is naar de jaarmarkt; maar hij komt laat!”

„Hij zal een pot ale te veel genomen hebben, voordat hij de kou instapte,” zei er een.

„Misschien wel twee of drie stoopen te veel,” lachte een ander.

„Geen sprake van,” antwoordde Nancy vroolijk, „hij is veel te verzet op zijn eigen ale en op...”

„En op zijn wijf,” klonk het in koor. „Neem hem dat ereis kwalijk! Je gezondheid, vrouw Abbyshaw!”

Het hart vol verlangen naar vrouw en haard, reed Simon op dat oogenblik op zijn vermoeden klepper huiswaarts. Daar zag hij eindelijk door de kale struiken langs den weg heel in de verte de eerste lichtstralen van zijn woning; hier was hij aan de brug en zag hij de donkere omtrekken van de galg, welker kettingen knarsten als zij door den wind heen en weer bewogen werden.

Simon keerde zich om in het zadel, toen hij de brug passeerde en riep: „Goeie nacht, boer Hayes!”

„Ook goeie nacht, Simon Abbyshaw,” klonk er van af de galg met een diep, hol geluid de stem van den boer, juist zooals hij het honderdmaal gezegd had, als hij vroeger „De Korenschoof” verliet.

De deur van de herberg werd opengeworpen en een ijzige wind verdreef de gezellige warmte in de gelagkamer, toen Simon naar binnen wankelde.

„Sluit de deur! De grendels er op! Laat 'm er niet in,” schreeuwde hij.

„Wat is er?” vroegen een dozijn stemmen ontdaan.

„Boer Hayes!”

Een algemeen gelach barstte los, dat echter onmiddellijk verstomde, toen men den intensen angst zag, die zich op het gelaat van den waard afspiegelde.

„Hij is teruggekomen, ik zeg je — teruggekomen, opgestaan van den dood! Verberg mij — ergens; verberg me toch!

riep hij uit. „Hij moet mij hebben, mij! Hij zal jou geen leed doen, Nancy! O verberg me toch!”

„Simon, Simon!” gilte zijn vrouw. „Wat is er toch?”

„Ik zeg, je het is mijn dood als hij mij ziet!” En de waard rukte zijn kleederen los, die hem schenen te benauwen. „'t Is zijn recht, zijn recht is 't, om terug te komen! Ach, jullie hebt de deur niet gegrendeld!”

Op dat oogenblik werd de deur geopend en trad Jim Lomax de gelagkamer binnen. Hij lachte hartelijk om den poets dien hij den waard gebakken had, door bij de galg zijn groot aan Hayes te beantwoorden.

„Vergeef me, Hayes,” smeekte Simon, terwijl hij met uitgestrekte hand naar Lomax toeliep. „Jullie hadden haar allen lief; ik ook! Ik geloofde hetgeen de matroos vertelde, geloofde dat zij van hem hield en ik volgde hem, toen jij weg was. Hij viel neer bij den eersten slag... en toen... en toen werd jij veroordeeld en ik heb niets gezegd, want, ik wist dat jij haar ook liefhadt. En ga nou heen — ga heen! Ik zal...”

Hij keerde zich om naar zijn vrouw, toen greep hij plotseling naar zijn keel.

„Genade!” kreet hij. „G e n a d e!” Hij rukte aan zijn hals als wilde hij zich bevrijden van de denkbeeldige vingers, die zijn keel omvat hielden. Toen, onder het uitstooten van een rochelend geluid, viel hij voorover op den vloer — dood.

Het was een lange geschiedenis die de postiljon aan de reizigers vertelde:

„Boer Hayes hing in deze kettingen, heeren,” zei hij, wijzende naar de galg, terwijl de diligence ratelend over het brugje reed. „En het was Simon Abbyshaw, de waard uit „De Korenschoof”, die den moord beging en zijn vriend de straf liet ondergaan en dat alles om een vrouw!”

„En wat is er van haar geworden?”

„Een halve mijl verder staat een huisje, aan de wegzijde geheel gesloten. Als je een knappe vrouw daar aan de deur ziet, met wit haar en een zachten maar verschrikten blik in de oogen, dan is dit vrouw Abbyshaw, vroeger gevierd als Nancy Morton.”